

Scott

Elke Van Huffel

#Like
me

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

HOOFDSTUK 1

‘Pieeeeeep!’ De schuifdeur van het SAS maakte een hoog, piepend geluid. Alsof die deur wist dat het de laatste dag van het schooljaar was. ‘Aaargh, stomme deur,’ vloekte Scott binnensmonds. Gehaast keek hij op zijn gsm. 15.44 uur. Scott was nog net op tijd om zijn rapport op te halen. Hij had de hele dag gespijbeld, omdat hij de bui al voelde hangen: zijn punten zouden allesbehalve denderend zijn. En in plaats van een hele dag lamlendig met zijn klasgenoten rond te hangen, had hij vandaag in zijn eentje aan de Scheldekaaien doorgebracht, genietend van het zalige zomerzonnetje. Het SAS kon hem gestolen worden. De enige reden waarom hij op de valreep toch nog even op school kwam piepen, was omdat Scott écht niet zonder schoolrapport huiswaarts durfde. Dat zouden zijn ouders vast niet appreciëren. En hoe minder vragen zijn moeder stelde, hoe liever.

Nu kwam het erop aan om zijn klaslokaal te kunnen bereiken zonder betrappt te worden. Scott wist dat zijn klastitularis voor de laatste dag van het schooljaar zijn spijbelgedrag wel door de vingers zou zien. Althans, dat hoopte hij toch. Maar meneer Wolfs, dat was een ander paar mouwen. Scott wou de schooldirecteur écht niet tegen hem in

het harnas jagen. Meneer Wolfs was nog in staat om Scott strafstudie te geven tijdens de zomervakantie. En nu de vrijheid lonkte – althans toch voor twee maanden – was nog één extra moment doorbrengen op de schoolbanken het laatste wat Scott wilde.

Behoedzaam trippelde Scott de trappen op richting zijn klaslokaal. Hij voelde zich net een spion in een actiefilm, die er alles aan deed om uit de klauwen van de boosaardige vijand te blijven. Scott moest even grinniken bij die gedachte. Deze ‘mission impossible’ zou hij wel tot een goed einde brengen.

De ‘trapmissie’ had hij alvast succesvol volbracht: het was muisstil in de gangen van het SAS. Het zou Scott niet verbazen als meneer Wolfs misschien zelfs al een aperitiefje aan het drinken was in zijn kantoor. Dolgelukkig dat het schooljaar alweer op zijn laatste benen liep.

Scott liet de schouders zakken. Hij voelde de spanning uit zijn lijf vloeien. De deur van het klaslokaal was nu in zicht. Scott keek snel nog eens naar links en naar rechts.

Meneer Wolfs was in geen velden of wegen te bespeuren. Nog vijf, vier, drie, twee... stappen. Scott kon nu de klink van het klaslokaal vastgrijpen. Hij slaakte een zucht van opluchting. ‘Yes! I made it,’ siste Scott tussen zijn tanden.

‘JONGEHEER KLIJNEN!’

Plots hoorde hij een bulderende stem achter zich. Scott bleef stokstijf staan, alsof hij door een bliksemschicht was getroffen. Dat kon toch niet... meneer Wolfs zijn?? Waar kwam die in godsnaam plots vandaan? In slow motion draaide Scott zich om. Hij voelde de zweetdruppels op zijn voorhoofd parelen.

‘WAT LOOP JIJ HIER DOOR DE GANGEN TE SLUIPEN, SCOTT?’ Directeur Wolfs stond pal voor Scott. Zo dicht, dat Scott de haartjes in meneer Wolfs’ snor haast kon tellen. Hij kon zelfs bijna achterhalen wat de directeur als lunch had gegeten. Scott gokte op omelet, met een schijfje tomaat.

Scott begreep echt niet hoe het mogelijk was dat meneer Wolfs hier plots voor zijn neus stond. De directeur moest wel over bovennatuurlijke krachten beschikken, zo plotsklaps uit het niets kunnen verschijnen.

‘Euhm, ik moest naar het toilet, meneer de directeur,’ flapte Scott eruit – op hoop van zegen. De directeur had hem vast niet zien binnenkomen in het SAS. Wonder boven wonder kwam het smoesje zonder horten en stoten uit Scotts mond. Hij vond het zelfs behoorlijk geloofwaardig klinken. Goed gedaan, kerel, dacht Scott.

Maar die pluim op zijn hoed was iets te voorbarig, zo bleek. ‘Jongeheer Klijnen, er is één ding waar ik nog een grotere hekel aan heb dan aan spijbelen.’ De snorharen van meneer Wolfs trilden van verontwaardiging. Hij hapte even naar adem. ‘En dat is LIEGEN. Ik had je al in de gaten vanaf het moment dat je door de ingang van het SAS kwam. Denk je dat je een directeur met 25 jaar dienst in het ootje kunt nemen, meneer Klijnen?’ De directeur streek trots over zijn das.

Scott, zeg iets, galmde het door Scotts hersenpan. Hoe moest hij zich hieruit redden? ‘So-, sorry, meneer de directeur,’ stamelde Scott. ‘Ik... ik...’

Zeg dan toch iets, dommerd, dacht Scott bij zichzelf. Wat kon hij in godsnaam als excuus inroepen? Maar er kwam niets. Geen enkele letter, laat staan een volledig woord. Scott bleef als een uilskuiken voor zich uit staren.

‘Tong verloren, Scott?’ Meneer Wolfs keek hem onderzoekend aan. Was het Scotts verbeelding, of leek de woede van de directeur plots te verdwijnen? Het gezicht van meneer Wolfs was in een meer ontspannen plooi gevallen. Al was ontspannen misschien niet het juiste woord. Wolfs’ vuurspuwende ogen hadden plaats geruimd voor een blik die op bezorgdheid leek, dacht Scott. Of zag hij spoken?

‘Nu, Scott, het is voor iedereen de laatste dag van het schooljaar. Ik begrijp dat afgelopen jaar veel van je gevraagd heeft.’ Ook de stem van meneer Wolfs klonk nu een pak zachter. ‘Ik zal je spijbelgedrag dus voor één keer door de vingers zien. Het blijft ons geheimpje. Maar weet wel: als ik je volgend schooljaar nog eens op zoiets betrap, zal het je beste dag niet zijn.’

‘O-oké, meneer Wolfs.’ Daar was Scott mooi vanaf gekomen. ‘Ga nu maar naar binnen. Mevrouw Schmidt zal zich al afvragen waar je de hele dag hebt uitgehangen. En als je na de ontvangst van je schoolrapport nog behoefte hebt aan een gesprek: de deur van mijn kantoor staat altijd open. En daar moet je niet stiekem binnenglippen, gewoon even beleefd kloppen volstaat.’

Zo ineens als directeur Wolfs was verschenen, zo snel was hij alweer vertrokken. En liet hij Scott achter met een hoop vraagtekens. Waar kwam die plotse omslag van de directeur vandaan?

Scott haalde zijn schouders op en drukte de klink van het klaslokaal naar beneden. Snel dat rapport oppikken, en daarna kon de zomervakantie eindelijk beginnen. Dan hoefde hij zich niet meer het hoofd te breken over het vreemde gedrag van de schooldirecteur.

HOOFDSTUK 2

‘Scott? Jij hier?’ Mevrouw Schmidt, de klastitularis, trok ogen als schoteltjes. Ze had Scott duidelijk niet meer in de klas verwacht vandaag. Raar maar waar: ook zij begon geen preek over Scotts afwezigheid. Hij begreep er niets meer van. Stilzweigend slenterde hij naar zijn vaste plaats, helemaal achteraan in de klas. Zijn klasgenoten gunde hij geen blik. Scott had écht geen zin om ook maar aan iemand verantwoording af te leggen. Zelfs niet aan zijn brave buurmeisje Sarah, die altijd vuurrood werd als hij nog maar naar haar keek.

‘Scott, je hoeft niet te gaan zitten, hoor. Je mag al meteen terug naar voren komen,’ zei mevrouw Schmidt vriendelijk. Alsof Scott helemaal geen volledige schooldag had gespijbeld. ‘Je rapport ligt nog op jou te wachten.’

Terwijl ze op zijn schoolrapport tikte, keek ze op haar horloge.

‘Beste klas, we staan op vijf luttele minuutjes van het einde van het schooljaar. Eigenlijk zegt het schoolreglement dat jullie tot de klok 16 uur slaat in de klas moeten blijven, maar omdat jullie zo flink zijn geweest, mogen jullie nu al gaan. Geniet van de zomervakantie, en niet

vergeten: altijd voldoende zonnecrème smeren.’ Mevrouw Schmidt keek erbij alsof ze net de beste mop van het jaar had gemaakt. Haar bruine krulletjes blonken in het zonlicht.

Scott slaakte een zucht van opluchting. Nu moest hij zé-ker aan niemand uitleggen waar hij vandaag had uitgehangen. En hoefde hij geen enkele van zijn klasgenoten in twee maanden te zien. Dubbel gescoord! Dank je wel, mevrouw Schmidt.

In no time was het klaslokaal helemaal leeggelopen, op mevrouw Schmidt en Scott na. Voor de grap had Scott nog eens naar Sarah geknipoogd – en had hij voor de laatste keer haar wangen in drie seconden van sneeuw wit naar pioenrood zien gaan.

Works every time, dacht Scott. Hij moest glimlachen. Hoe was het toch mogelijk dat iemand zo onder de indruk van hem kon zijn, dacht hij. Het streelde zijn ego, moest hij wel toegeven.

‘Scott, ik begrijp dat je vandaag niet naar school bent gekomen.’ Mevrouw Schmidt keek hem indringend aan.

Huh? Hoezo? Sinds wanneer waren leerkrachten zo begripvol? Of had het personeel van het SAS van een mysterieus toverdrankje gedronken? Ook meneer Wolfs was al zo verdacht lief.

‘Oh ja?’ Scott was benieuwd naar mevrouw Schmidts uitleg.

‘Ga even zitten, Scott. Dan bekijken we samen je rapport.’

Ugh. Scott had gehoopt om zijn rapport gewoon te kunnen meegrabelen en zo snel mogelijk naar de uitgang te sprinten. Op de achtergrond hoorde hij de schoolbel rinkelen. Zie je, het was 16 uur. Tijd om te gaan.

‘Dat hoeft niet, mevrouw Schmidt. Ik weet toch al dat mijn punten niet veel soeps zullen zijn. Mijn examens waren... tja... een ramp?!’ Scott wou eerst zijn woorden wat wikken en wegen, maar besloot dan toch maar gewoon de harde waarheid te zeggen. Mevrouw Schmidt kon wel tegen een stootje.

‘Ik ben bang dat het niet zo eenvoudig is, Scott.’

‘Hoezo?’ Wat was er toch aan de hand? Scott begreep er geen snars van. De klastitularis schoof Scotts rapport zijn richting uit.

‘Kijk even naar je rapport. Dat zal alles duidelijk maken.’

Scott sloeg het rapport open. De cijfers sprongen voor zijn ogen. 33 procent voor Biologie. 52 procent voor Frans. Zijn beste cijfer was dat voor Lichamelijke Opvoeding: 68 procent. Al de rest van de cijfers ging vlotjes in het rood. Scott baalde. Ook al wist hij dat hij er een zootje van had gemaakt, nu hij het zo zwart op wit zag staan, kwam het toch hard binnen.

Zijn blik werd getrokken naar één letter onderaan de puntenlijst.

C.

Scotts hoofd begon te duizelen.

‘Een C-attest? Betekent dat wat ik denk dat het betekent? Dat... Dat kan toch niet?’

Scott was niet zeker, maar een C-attest stond volgens hem voor het jaar verplicht moeten overdoen. Dubbelen. Blijven zitten, zoals ze dat hier in Vlaanderen ook wel eens noemden. Oké, hij had misschien met zijn pet naar de examens gegooid, maar dit had hij toch ook weer niet verdiend. En al zeker niet verwacht. Hoe moest hij dat thuis gaan uitleggen?

Mevrouw Schmidt keek hem vol medelijden aan. ‘Scott, ik weet dat je er niet het makkelijkste jaar op hebt zitten,’ stak ze van wal.

Ugh. Dat zei directeur Wolfs ook al. Scott had écht geen nood aan misplaatst medeleven. Dat ze hem allemaal gewoon eens met rust lieten. En niet zijn jaar laten overdoen, misschien? Geen honderd lieve woorden konden deze rotstreek van het SAS goedmaken.

‘Maar we moeten helaas streng zijn. Je hebt de leerstof van het afgelopen schooljaar duidelijk totaal niet onder de knie. Niet alleen heb je geen moment opgelet in de les, ik heb het vermoeden dat je thuis ook niet al te vaak een schoolboek hebt opengeslagen.’

Betrapt. Mevrouw Schmidt zag duidelijk dwars door hem heen. Scott knikte flauwtjes.

‘Het heeft geen zin om je nu een cadeau te geven en je naar het volgende jaar te laten overgaan. Dan ga je dáár weer in de problemen komen. Eerst moet je de leerstof van dit jaar voldoende begrijpen. Je zult zien: dat extra jaartje zal je weer helemaal op het juiste pad brengen.’

Scott bleef wezenloos voor zich uit staren. De woorden van mevrouw Schmidt drongen maar langzaam tot hem door.

‘Kijk, ik beseft dat je nu misschien kwaad bent. En dat is een logische eerste reactie. Maar weet één ding: we zijn niet over één nacht ijs gegaan voor deze beslissing. En we doen dit niet om jou te straffen, maar net om jou op weg te helpen. Een kleine hindernis op het parcours betekent niet dat je de wedstrijd al hebt verloren.’

Scott had geen zin in gesprekken over hindernissen. Zijn leven was één groot hindernissenparcours, dacht hij. En momenteel had hij niet de minste behoefte om over nog meer obstakels te springen.

Zonder een woord te zeggen, griste hij het rapport van de lessenaar. Hij duwde zijn stoel ruw naar achteren, die even begon te wankelen van de harde por, maar als bij wonder overeind bleef staan.

Scott gunde mevrouw Schmidt geen blik meer en beende kwaad het klaslokaal uit. Hij wou nu niets liever dan zo snel mogelijk weg zijn uit deze verdomde school.

Achter hem hoorde hij mevrouw Schmidt nog roepen. De klastitularis probeerde hem achterna te rennen, maar ze kon Scott niet bijhouden.

‘SCOTT? SCOTT? Ik was nog niet uitgepraat!!’ Mevrouw Schmidts stem sloeg over. Haar smeekbede galmde door de gang.

Maar het zou hem worst wezen.

Goodbye SAS. Hier zou Scott de komende twee maanden geen voet meer binnenzetten. En als het kon, zelfs nooit meer.

HOOFDSTUK 3

Buiten aan de schoolpoort hing een uitgelaten sfeer. Kliekjes troepten samen om het einde van het schooljaar te vieren. Gelach steeg op uit alle groepjes die zich hadden verspreid voor de ingang van het SAS. Wilde plannen werden gesmeed om het begin van de zomer feestelijk in te zetten. Maar Scott kon zich niet herkennen in de blije gezichten van zijn schoolgenoten. Hij stormde alle feestvierders voorbij zonder hen een blik waardig te gunnen. Scott voelde zijn hart in zijn keel bonzen, maar hij wist niet wat die lichamelijke reactie in gang had gezet: was het woede? Of verdriet? Eén ding wist hij althans zeker: hij wilde zo snel mogelijk in de veilige cocon van zijn tweedehands Ford Capri zitten en ver weg van hier rijden.

Hoe zouden zijn ouders op zijn barslechte rapport reageren? Scott kon het niet goed inschatten. Nu, zijn vader zou hij pas dit weekend kunnen inlichten. Scotts papa Frederik werkte als schipper op een groot vrachtschip dat nu ergens in de buurt van Brazilië dobberde. Als alles goed ging, zou het containerschip dit weekend pas aanmeren in de haven van Santos na een wekenlange tocht over zee. Dan

zou Scott eindelijk met hem kunnen videocallen, op zee had Frederik namelijk geen ontvangst.

Scotts vader was een echte avonturier. Scott zou niets liever willen dan later in zijn voetsporen te treden. Misschien niet als schipper – altijd op de golven kijken, leek Scott wat eentonig. Maar de hele wereld rondreizen, dat zeker wel.

Scott had een hele bucketlist in zijn hoofd van welke landen hij zeker nog allemaal wou zien. Te beginnen met Australië, waar hij dan zijn tentje zou opslaan tussen de kangoeroes en koala's. En heldhaftig een vogelspin zou vermorzelen, die stiekem bij het ochtendgloren in zijn tent was gekropen. Vieze beesten, vond hij dat, spinnen.

Bij de les blijven, dude.

Scott sprak zichzelf vermanend toe, terwijl hij de deur van zijn auto openmaakte. Het was nu het moment niet om na te denken over de wereldreis die hij ooit zou maken. Laat staan over vogelspinnen.

Het enige dier waar hij zich nu zorgen over moest maken, was de kwade tijgerin waarin zijn moeder zou kunnen veranderen als ze Scotts rapport onder ogen kreeg.

Hij ging achter het stuur zitten van zijn auto, zijn trouwe compagnon, en gooide de autodeur dicht.

Scott keek naar zijn telefoon: hij had nog geen berichtje van zijn mama gekregen, en ook geen gemiste oproepen. Doorgaans liet ze Scott redelijk vrij in zijn doen en laten. Maar ze kon haar afkeur niet verbergen als hij weer eens thuis was gekomen met strafstudie.

Alsof de duivel ermee gemoeid was, lichtte Scotts scherm op. Een berichtje.

MAMA

Je hebt het huis voor jou alleen vanavond. Er staat een portie spaghetti in de koelkast om op te warmen. GEEN FEESTJES AUB!

Scott zuchtte.

Alsof hij nu zin had om een feestje te bouwen. En dan nog, stél dat hij inderdaad stiekem een feestje thuis zou organiseren: hij zou niet eens weten wie uit te uitnodigen. Zijn klasgenoten hadden altijd de mond vol van fuiven, maar Scott had zelfs het schoolbal, voor velen het hoogtepunt van het jaar, geskipt. Waarom zou hij als ongemakkelijke pinguïn in zo een belachelijke smoking gaan rondlopen?

Er staat een portie spaghetti in de koelkast.

Scott had zich zorgen gemaakt om niks. Zijn moeder was duidelijk niet bezig met zijn schoolresultaten, ze was niet eens thuis vanavond. Dat was de laatste maanden wel vaker het geval. Elke avond had zijn moeder Kathleen wel een ander excuus om niet samen te moeten eten. Was het niet haar vaste fitnessafspraak met haar beste vriendin, dan was het wel de opening van een nieuw exclusief restaurant of een kunstvernissage.

Het was alsof ze haar tweede jeugd beleefde. Scott wou het haar niet kwalijk nemen, maar intussen had hij meer dan genoeg van die opgewarmde flauwe diepvriesspaghetti.

En miste hij zijn vader meer dan ooit.

‘TUUUUT!’

Scott was ineens weer helemaal bij de les.

Een kwade chauffeur in een véél te dure, blitse wagen deed teken naar hem, of Scott nog van plan was om uit zijn parkeerplekje te rijden.

Scott kneep zijn ogen samen: die chauffeur – een vrouw – herkende hij precies. En haar passagier ook.

Camille en haar moeder, die Scott absoluut niet kon uitstaan.

De dame draaide haar raampje naar beneden. ‘Komt er nog wat van, Scott? Ik heb niet de hele dag!’ Scott zag dat Camille wel in een hoekje kon wegkruipen van schaamte.

Hij drukte driemaal op zijn claxon en schonk de chique dame achter het stuur een vette knipoog.

De mama van Camille keek totaal verbouwereerd. Daar had ze niet van terug. Scott zag dat Camille in lachen uitbarstte.

Hij duwde agressief op zijn gaspedaal en sneed Camilles mama de pas af. Dat zou ze leren. Hij draaide zijn raampje naar beneden en riep: ‘ALL YOURS!!’

Alsof hij een volleerde formule 1-chauffeur was, stoof hij ervandoor. Even was hij de zorgen van zijn rapport vergeten. Met een brede grijns reed hij huiswaarts.

HOOFDSTUK 4

In het appartement was, zoals verwacht, niemand. Scott gooide zijn rugzak achteloos in de hoek en schopte zijn sneakers uit. Mama zou niet willen dat hij ook maar één streep maakte op haar krasloze, splinternieuwe parketvloer. Bubbels, de huiskat, lag uitgeteld te slapen op de sofa. Als je je oren spitste, kon je zachtjes haar schattige gesnurk horen.

Scott voelde zich al schuldig dat hij zoveel lawaai had gemaakt bij het binnenkomen. Maar Bubbels was gelukkig zo ver heen, dat ze niet wakker was geworden door zijn gestommel.

Scott liep op kousenvoeten naar de koelkast. Zijn maag rammelde van de honger. Op het aanrecht lag een handgeschreven briefje: 'Je moet niet op me wachten. Voor middernacht zeker je bed in! X mama.' Dat mankeerde er nog aan. Hoewel zijn moeder niet de minste interesse toonde in zijn leven, zou ze Scott wel even vertellen wanneer hij precies moest gaan slapen. En dat terwijl zij de bloemetjes aan het buitenzetten was?

Scott schudde met zijn hoofd. 'Ik dacht het niet, mams.'

Uit de koelkast haalde hij de spaghetti die zijn moeder als troostprijs voor hem gekocht had. *Oh no.*

Spaghetti carbonara? Scott kon zijn ogen niet geloven.

Was mama dan vergeten dat hij geen carbonara lustte? Waarom had zijn moeder geen normale spaghetti bolognese gekocht zoals altijd? *Great.* Dit ontbrak nog aan deze baaldag.

Boos gooide hij de kant-en-klaarmaaltijd terug in de koelkast.

‘Miauw?’ Vanuit de zetel steeg een schattige miauw op.

Oeps. De kat was wakker geworden door Scotts lawaai.

‘Oooh, sorry, Bubbels.’ Scott kon zichzelf voor het hoofd slaan. Stom dat de onschuldige Bubbels het slachtoffer was geworden van zijn korte lontje.

De sneeuwwitte kat sprong elegant Scotts richting uit, haar staart parmantig wiegend in de lucht. Aangezien Scott aan de koelkast stond, dacht ze vast dat hij lekkers voor haar in petto had.

Scott was een echte dierenvriend. Hij kon zich geen leven zonder huisdier inbeelden. Ooit hoopte hij een labrador te kunnen adopteren, maar zolang ze in het appartement woonden, was hij ook al dolgelukkig met Bubbels. Zijn vader had hem beloofd dat ze een hond zouden nemen als ze naar een huis met grote tuin zouden verhuizen. Maar voorlopig waren die verhuisplannen opgeborgen.

‘Moet jij wat lekkers, lieve Bubbels?’

De kat staarde Scott met grote ogen aan. ‘MI-AUW?’ Ze knipperde even. ‘I’ll take that as a yes.’

Scott wist dat Bubbels eigenlijk enkel op zondag het dure kattenvoer mocht, maar ach, voor één keer wilde hij wel een uitzondering maken. Dat zei hij elke week wel eens tegen zichzelf, als Bubbels met haar schattige oogjes kwam bedelen. *Het is goed voor deze ene keer.* Hij gaf de kat een schoteltje met dure zalmbrokkjes. ‘Hier, voor jou.’ Bubbels spinde van dankbaarheid.

Intussen rammelde Scotts eigen buik nog steeds van de honger. En no way dat hij die vieze spaghetti carbonara zou opeten.

Maar wat dan wel? De koelkast was angstaanjagend leeg, op wat groenten na. En ook in de voorraadkast vond Scott zijn zin niet.

Deze pechdag kon eigenlijk nog maar op één manier een succes worden, bedacht Scott. Met frietjes! Frietjes met een stevige klodder mayonaise. En nog een cheeseburger, bitterballen én frikandel erbij. Vergezeld van een gigantische cola. Scott wist precies waar hij die feestmaaltijd ging scoren. Als mama de bloemetjes kon buitenzetten, dan hij ook.

Hij haalde zijn rapport uit zijn rugzak en legde het op de keukentafel. Zo kon zijn moeder het inkijken als ze straks thuiskwam. En moest hij de persoonlijke confrontatie ook niet ondergaan.

‘Slimme move, Klijnen,’ klopte hij zichzelf op de borst.

Hij gaf Bubbels nog een knuffel – al was die meer geïnteresseerd in haar zalmbrokkjes – pakte zijn spullen en sloeg de deur achter zich dicht. Scott kon niet wachten om naar zijn favoriete plek in Antwerpen te trekken. De enige plek waar hij de laatste maanden nog écht tot rust kon komen.

HOOFDSTUK 5

‘Waaaaw.’

Elke keer nog viel Scotts mond open van verwondering. Het uitzicht dat hij hier over de stad had, was onbetaalbaar. Sterker nog, Scott was ervan overtuigd dat hij hier genoot van het mooiste zicht van heel Antwerpen , met in de verte de Boerentoren en de haven.

Hier, dat was Scotts geheime *hide-out*, zoals hij het noemde. Een plekje om zich te verstoppen voor de zorgen van alle dag. Een plekje waar niemand het bestaan van afwist. Zelfs zijn vader, zijn beste vriend, niet. Scott veegde een klodder mayonaise van zijn bovenlip. Die frietjes waren echt wel een topidee geweest. Enkele maanden geleden was Scott deze *hide-out* heel toevallig op het spoor gekomen. In zijn vrije tijd deed hij al eens graag aan ‘urban exploring’: een chic woord voor het op zoek gaan naar verlaten gebouwen of moeilijk toegankelijke locaties.